

fører, den Opfattelse af Grundloven, som nu skal være den gjældende, er farlig for vor Frihed her i Danmark. — Jeg haaber imidlertid, og dermed vil jeg slutte, at „den stille Magt“ skal være stærk nok til at bevirke, at den rette Forstaaelse og den samme Aand, i hvilken Grundloven blev givet, atter maa gjøre sig gjældende.

Wederkinch-Madsen: Naar jeg har bedet om Ordet, er det for at motivere min Afstemning over de Endringsforslag, som foreligge til Finansloven, og jeg vil saa tillige forsøge at give en kort Skildring af min personlige Opfattelse af den nuværende politiske Situation. Jeg kan ikke tro Andet, end at der hos de Herrer maa være tilstede en dyb Følelse af Diebliffets Aador, thi efterat have hørt den høitærede Finansminister's Udtalelser i Lørdagsmødet, og efterat have lyttet til de Udtalelser, som fremkom fra de Medlemmer, som støttede hans Politik, og efter endvidere at have fulgt den Forhandling, som Finansloven har været Gjenstand for i Landstinget, kan man virkelig ikke se Andet, end at vi nu staa ligeoverfor en Konflikt, som maasse vil have betydningsfulde Følger for vort Land og vort Folk. Jeg kan derfor ikke Andet end finde det rigtigt, at Enhver gjør sig dette klart, for at han senere kan vide at indtage sit Standpunkt. Det er ikke min Hensigt at komme ind paa de i og for sig betydningsløse Stridspunkter; dels have disse været udsærlig behandlede saavel i Skrift som i Tale, saavel her i Thinget som udenfor samme og senest af den ærede Ordfører for Finansudvalgets Flertal, saa at der ikke er noget Nyt at tilføje, dels synes det mig, at Striden i Grunden har en langt dybere Betydning. Det, det nu dreier sig om her, mine Herrer, er i Virkeligheden dette: Skal det for Fremtiden overlades en lille Klasse af Godseiere, Grosferere og Embedsmænd at regjere Landet, eller skal det overlades til de Mænd, der nyde Tillid hos Flertallet af den danske Befolkning? Det, det nu dreier sig om, mine Herrer, det er: Skal den almindelige Valgret for Fremtiden have nogen Betydning, eller skal det være et Stykke Papir, man kan kaste bort ved den første den bedste Leilighed? Der er ofte blevet talt om, at Venstre ønsker at gennemføre Folkethingsparlamentarismen, og det Princip er fra Højres Side i Almindelighed blevet fremstillet som noget aldeles Forfødeligt, som Noget, der vilde medføre en fuldstændig Kuldfastelse af den bestaaende Samfundsorden. Det forundrer mig meget, thi jeg maa tilstaa, at, medens jeg aabent vedkjender mig fuld Sympathi for Folkethingsparlamentarismen, maa jeg paa den anden Side bestemt protestere imod derved at ville tilkjendegive nogen Tilslutning til Nihilismen. Nei, naar jeg erklærer mig selv for en Tilhænger af Parlamentarismen, er det, fordi jeg overhovedet ikke kan tænke mig nogensomhelst konstitutionel fri

Forfatning, baseret paa den almindelige Valgret, uden Parlamentarismen. Thi hvad forstaaar man herved Andet, end at der skal styres og regjeres i Overensstemmelse med det Program, der støttes og opretholdes af et Flertal i Befolkningen, og at Hs. Maj. Kongen skal kalde til sit Ministerium Mænd, der nyde Tillid hos dette Velgerflertal? I det Dieblif, man forlader denne funde parlamentariske Grund, kommer man ind paa et Skraaplan, der vil føre til en ren og skjær Absolutisme. Det spiller i og for sig da en mindre Rolle, om Mindretallet er lille eller stort. Vi have jo ogsaa her i Salen hørt den høitærede Finansminister udtale, at for ham havde det mindre Betydning, om det Flertal, der støttede ham, var stort eller lille, det havde ikke synderligt at sige, han var tilfreds, saa længe han besad Hs. Maj. Kongens Tillid. Noget Vignende er jo ogsaa blevet udtalt af det ærede Medlem for Højsted Amts 2den Valgkreds (Sagb), som jeg ser ikke er tilstede, og som i den senere Tid har været meget syg og derfor ikke har kunnet komme herop i Salen. Jeg maa sige, at jeg, efterat have hørt det ærede Medlems Udtalelser i Lørdags, begyndte at næve Lovel, om han endnu var kommen sig, thi det forekommer mig virkelig, at det ærede Medlem var lidt vild i sine Deklamationer. Jeg skal imidlertid, da det ærede Medlem ikke er tilstede, ikke komme videre ind herpaa, men jeg skal kun bemærke, at man altsaa ser, at i det Dieblif, man negter Parlamentarismen Amerkjendelse, i det Dieblif, man negter Flertallets Ret til at regjere, staaar man faktisk ved Foden af Enevælden, og jeg tør nok paaftaa, at det ikke var Meningen med Grundloven af 5te Juni, at den indtil da bestaaende Tilstand skulde veeblive at eksistere. Naar man modtog Junigrundloven, naar Junigrundloven i sin Tid blev modtaget med Jubel af alle Frihedens Venner, havde det sin Grund i, at man søgte, at for Fremtiden skulde den danske Befolkning ikke være nogen Boldt for en egenmægtig og egenraadig Konges Lener, ikke en villieløs Masse, som kun skulde tie og lyde, men den skulde være den Rilde, hvorfra al Magt, ogsaa Kongens, havde sit Udspring. Ifølge Grundloven af 5te Juni 1849 maatte Parlamentarismen nødvendig gjøre sig gjældende, thi ifølge denne Forfatning var Velgermassen til begge Rigsdagens Afdelinger den samme, og som Følge deraf maatte Repræsentationen ogsaa blive ensartet, og der kunde faaledes aldrig ifølge denne Forfatning være opstaaet nogen Krise som den, det nuværende Ministerium har Vren af at have fremfaldt. Det maa derfor i høi Grad beklages, at denne Forfatning af 5te Juni, der var en af de smukkeste og frieste Forfatninger i Europa, paa Grund af Tidernes Ugunst og Folkets Godtroenhed maatte vige Pladsen for den reviderede Grundlov af 28de Juli 1866, der har skaffet os et Landsting, der — jeg tager